

[Erhard Jakobsen]

Til hr. Bertel Haarder har jeg kun at sige, at han og jeg er ganske enige om det, der også bør ske med Danmarks Radios monopol, idet jeg så blot vil understrege, som jeg senere igen vil gøre det, at det ikke i sig selv giver alsidighed, at der er to eller flere radiostationer. Man kunne jo i det yderste tilfælde tænke sig, at to lige store usandheder med modsat fortegn kom fra hver sin radiostation, men at sandheden ikke kom fra nogen af dem.

Jeg skal nok lade være med at tage patent på sandheden, det vil jeg lade lytterne selv finde ud af; lytterne skal nemlig selv finde ud af sandheden ved at høre både den ene og den anden og så trække lidt fra og lægge lidt til og derved finde frem til det. Det er målet, som flere har sagt her; det må være det samme publikum, der bliver præsenteret for begge holdninger, ellers har det ikke noget at gøre med alsidighed.

SFs repræsentant mener – igen uden dokumentation – at kunne påstå, at CD f.eks. angriber danske lærere. Det har aldrig fundet sted. I enhver udsendelse, hvor CD har udtalt sig om skolepolitik, har man udtrykkelig sagt, at det ikke er lærerne, men skoleloven og dermed det flertal i Folketinget, der har gennemført skoleloven, vi angriber.

Når vi har nævnt nogle pædagoger, har vi ikke talt om lærere, men om de ledende eller engang ledende folk: Sidenius, Finn Helter og alle de forskellige, som er ude af sagaen nu. Det er dem, vi har talt om, og det er dem vi har nævnt, og hvis man går tilbage i radioprogrammerne fra 1972 og 1973, kan man sandelig ikke komme og påstå, at de herrer aldrig kom til orde i Danmarks Radio. De dominerede alle udsendelser om skolespørgsmål, så derfor var der rig anledning for dem til at udtale sig. Det var ikke dem, der skulle svare på, hvad vi sagde; det var os, der fik en enkelt anledning til nu og da at svare på det, de sagde.

Endelig nogle bemærkninger til fru Janne Normann. Jeg skal ikke gå i dybden med det, for det står selvfølgelig fru Janne Normann ganske frit for at kalde ting for det, hun synes er morsomt. Det er bare praktisk, hvis man skal diskutere, at man forstår de samme ting ved de begreber, man bruger. Igen må fru Janne Normann selv om, hvad hun vil, men herinde er der gammel kutyme for, at man siger: radiatorådet må under ingen

omstændigheder udøve forhåndscensur, men skal – det står i loven – udøve efterkritik. Man sonderer altså i betydelig grad; det er to modsatte ting.

Jeg ved godt, at jeg skal hjælpe fru Janne Normann med begreberne. Det, fru Janne Normann tænker på, er formentlig selv-censur, som er et selvopfundet begreb inde i Danmarks Radio. Må jeg bekende mig som en varm tilhænger af selv-censur. Enhver offentligt ansat har en nederdrægtig pligt til at sørge for, at det, han gør, og det, hun siger osv., er i nøje overensstemmelse med de forskrifter, som er givet for vedkommendes handlinger inden for den pågældende institution. Deri består selv-censuren, og jeg skal meget gerne være med til at indskærpe, at det er heri, opgaven består.

Jeg må så sige såvel til ministeren som til fru Janne Normann og til andre: det er ikke centrum-demokraterne, der nogen sinde har antydnet noget med forhåndscensur. Her må jeg lige klare hr. Bernhard Baunsgaards eksempel, som jo ikke blev dokumenteret. Jeg ved, hvad hr. Bernhard Baunsgaard tænker på: engang i 1974 spurgte jeg i radiatorådet, om ikke det var en idé, at man, inden man købte femten Fassbinder-udsendelser, som var færdigproducerede og havde været bragt i tysk TV, gav radiatorådet lejlighed til at se en enkelt. Det kan aldrig kaldes forhåndscensur. Jeg spurgte for øvrigt bare, om man kunne tænke sig det. Jeg foreslog ikke, man skulle gøre det. Men det er jo ikke forhåndscensur, for hr. Fassbinder har fremstillet sin film. Det afgørende var bare, om det er noget for Danmarks Radio at købe 15 stykker af, om radiatorådet vil tage ansvaret for det.

Det er det nærmeste, jeg har været ved noget, der kunne ligne censur, men censur må være, at man griber ind i selve kunstværket, griber ind i selve produktionen, griber ind i selve redaktionsprocessen. Det kan aldrig være censur, at radiatorådet søger at vejlede radioens redaktioner med, hvilke ting de skal bringe, med henblik på om det nu også giver alsidighed.

Jeg er som sagt meget glad for denne debat. Den har haft en helt anden karakter end den snikkesnakke-debat, man før hele tiden har haft om alle mulige ting, der gik som katten om den varme grød, nemlig dette med alsidighed.